

[Handelsministeren.]
 mellem Bankraadet og Tomandsudvalget om disse Ting, og disse Forhandlinger har jo ogsaa fundet Sted.

Det er overordentligt beklageligt — det erkender jeg —, at der ikke viste sig Mulighed for at naa til Enighed mellem Tomandsudvalget og Bankraadet. Det havde været langt bedre for hele Situationen, om Udvalg og Bankraad kunde være naaet til Enighed om en Opgørelse, men det er jo nu en Gang saaledes, at de gaar til dette Arbejde ud fra noget forskellige Forudsætninger, og derfor forekommer det mig ogsaa forstaaeligt, at de kommer til noget forskellige Resultater. Bankraadet, Bankens Ledelse, der staar i det daglige Arbejde, i den levende Virksomhed, vil ganske naturligt se noget mere optimistisk paa Forholdene end de, som kommer udefra og skal foretage en objektiv Bedømmelse af Forholdene. Saaledes vil det ganske naturligt komme til at ligge.

Men til syvende og sidst — det har jeg sagt overfor Bankraadet, og det har jeg sagt overfor Tomandsudvalget, og jeg vil sige det ogsaa overfor dette høje Ting — er det med Hensyn til Bankens Ordning aldeles ikke afgørende, om Tomandsudvalget har Ret i sin Betragtning, eller om Bankraadet har Ret i sin Betragtning. Thi det, man skulde naa til ved Oprettelse af en ny Bank og Afvikling af det, som ikke gaar over i den nye Bank, skulde jo være at begrænse Statens Tab til det mindst mulige — om det saa kommer til at ligge paa det ene eller det andet Tal eller midt imellem disse to Tal, er der ingen af os, der i Øjeblikket kan sige. Det maa være i alles Interesse at begrænse Tabet til det mindst mulige, samtidig med, at vi ønsker at faa en Bank paa en ny, sund og god Basis, saaledes at den kan tjene dansk Erhvervsliv paa en god Maade. Disse to Ting skulde kunne forenes: at Staten ikke lider større Tab end højst nødvendigt, og at den nye Bank bliver til paa en saadan Vis, at den kan komme til at virke paa sund og god Maade til Gavn for dansk Erhvervsliv.

Det ærede Medlem Hr. Pitzner udtalte sig ogsaa skarpt vedrørende Tomandsudvalget og vedrørende den Mand, som paa min Foranledning er kommet til at være Medhjælp i Arbejdet. Det er Tomandsudvalget, de Herrer Dalhoff og Green, der har Ansvaret for Betænkningen, men vi ved jo, at de har haft deres Hjælpere: Direktør Hassing Jørgensen, Likvidator Andersen og de Fuldmægtige, som

det ærede Medlem Hr. Pitzner nævnte. Det ærede Medlem Hr. Pitzner fremkom med forskellige Udtalelser angaaende Direktør Hassing Jørgensens Hjemkaldelse til Bistand for Tomandsudvalget, Udtalelser, der i nogen Grad forbavsede mig ved den Haardhed, som de syntes at bære Præg af.

Jeg er særdeles vel klar over, at man i visse Kredse ikke ser med Venlighed paa Direktør Hassing Jørgensen, idet man tillægger ham Ansvaret for de Tab, som blev lidt af talrige Indskydere og Aktionærer ved Standsningen af Københavns Diskonto- og Revisionsbank. Den Betragtning, der ligger til Grund herfor, er imidlertid efter min Overbevisning ikke i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, og den Omstændighed, at der under urigtige Forudsætninger i visse Kredse fældes en uretfærdig Dom over Direktør Hassing Jørgensen, bør efter min Mening ikke udelukke, at man i Tilfælde, hvor der er Brug for hans betydelige Indsigt og Erfaring, tilkalder ham til Bistand.

Jeg vil yderligere tilføje, at Direktør Hassing Jørgensens Stilling til Københavns Diskonto- og Revisionsbank utvivlsomt har været bestemt af, at han, af Hensyn til de uberegnelige Følger, en Standsning af Banken vilde have paa vigtige Omraader af det økonomiske Liv, har ment at burde paatage sig Ansvaret for en Videreførelse af Banken, uagtet han har været paa det rene med, at dette Arbejde vilde være forbundet med store Vanskeligheder, medføre svære Bekymringer og paalægge et tungt Ansvar. Naar det trods al udvist god Villie og trods et dygtigt Arbejde ikke lykkedes ham at føre Banken frelst gennem Skærene, skyldtes det for en Del, at flere af de Forudsætninger, der knyttede sig til Rekonstruktionen, bristede, hvilket neppe kan bebrejdes Direktør Hassing Jørgensen. Hans Forbindelse med Banken i de forud for Standsningen gaaende Aar har efter alt, hvad der foreligger, kun tjent til at gavne Banken.

De paagældende Forhold har været Genstand for indgaaende Undersøgelse og Overvejelse i min Forgængers Tid, ligesom Rigsdagens Andelsbankudvalg i sin Tid blev gjort bekendt med Sagen, og det fremgaar deraf, som det udtales i en Skrivelse fra Rigsadvokaten, at specielt fhv. Direktør Hassing Jørgensen maa antages at være uden Ansvar for selve de Forhold, der har medført Bankens Sammenbrud.

Jeg har ment ud fra det Kendskab, jeg har til de paagældende Forhold, at skyldte saavel Direktør Hassing Jørgensen som Of-